

Téli rengeteg

Hogy levetköztél! Zúzvara s a köd
 fehér gúnyád és szürke főkötőd.
 A csend hallgatja benned önmagát.
 Ha szél rezzen csak: felnyüszít az ág,
 mint a vén, ha nyög. S hogy kiütközött
 minden sebhelyed, reumás görcsöd.
 ... Mintha magam rónám a havat
 annyi nyöszörgő kopár ág alatt.
 Göcsök, sebhelyek, s minden rezzenet
 fájni készíti a sajtó ideget.
 S űz a hóbatört sötét nyomdokom,
 míg a harkálynak zaját hallgatom:
 „Kop, kop, kop-kop-kop”. Harkály? Szivem ez!
 S azt is tudom, hogy botlón mit jelez.
 Zörren, hull a hó ... Hej rügy, s hó alatt
 bomló kis virág, múltó magamat
 minden erdőben rátok hagynám én,
 hogy túl teleken, minden fagy jegén,
 tavaszt hirdetőn én is ott legyek.
 ... Zörren, hull a hó ...
 S fáj a rengeteg.

Nincs már út,

csak az irány maradt,
 meg a kényszer, hogy
 menni kell!

Koldusok és az útonállók,
 úttalan, örült zavarukban,
 lyukas sapkákat rázogatnak,
 rájuk nőtt láncuk
 csörrintve
 karjukon.

És a bedobott alamizsnák,
 adók,
 perzselve hullnak az
 üvöltő
 semmibe.

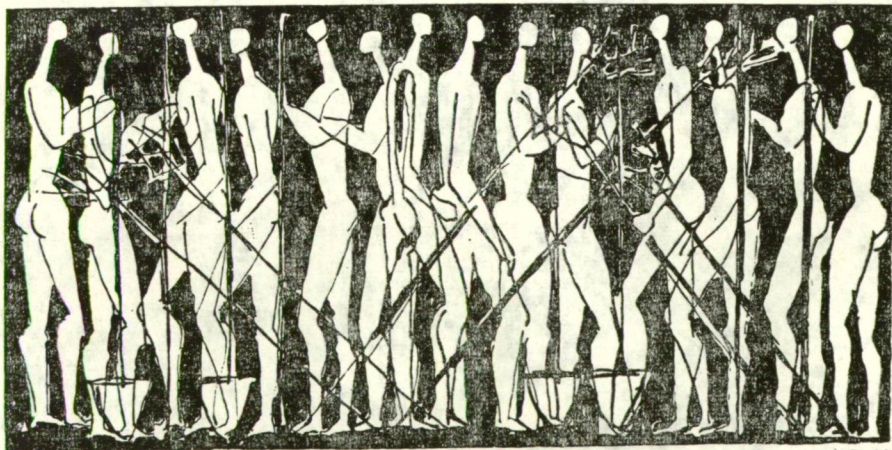
Ó jaj, füstöl a bozót fejem felett,
lebegő felhőként,
s gyökerek sziszegnek fentről alá,
sajgást csendítő fejem felé,
míg a föld kopasz bőre
rettegést didereg.

Van-e még, s hol van olyan virág,
mely e didergő kopaszságot
élő pirossal
teleélje?

Gyötrő a kényszer, s úttalanul,
csaló irányok vigyorgása
téveszthet:
pedig többen vagyunk,
mint a koldusok, útonállók.

Élő örömet lobbanó virágaink:
még a miénkek,
s rajtuk, mint tiszta gyermekmosoly,
az, ami nélkül
csupán formában ember az állat:
máskülönben
minden állatok
legvadabbja.

Megyek, s hogy céloom el ne vesszen,
utat jelölve,
virágaim
tűzöm kétoldalt
ösvényemre.

Faultetők

DOHNÁL TIBOR: FAULTETŐK

Dohnál T. 69